

O čem ženy píší

Sbírka povídek

Předmluvu napsala Olga Sommerová

O čem ženy píší

O čem ženy píší

IFP Publishing & Engineering s.r.o.
2008

Budu ve všech novinách! Irena Fuchsová © 2008
Den terapie, Zdenka Hamerová © 2008
Vzbud' mě, až tu nebude, Anna Fialková © 2008
Vodní lyžař, Bianca Bellová © 2008
Lampička, Markéta Dočekalová © 2008
Pohřební, Jana Rečková © 2008
Svatojánská noc, Milena Tomešová © 2008
Trapná, hloupá a ošklivá, Alena Fürstová © 2008
Barvičky, Soňa Harasimová © 2008
Cizinec z planety Země, Petra Štarková © 2008
Kam a kudy, Hana Fleknová © 2008
Vzpoura mitochondrií, Eva Hauserová © 2008
E Morta, Tereza Hejdová © 2008
Pérák, Zora Šimůnková © 2008
Tuctová nezajímavá Adéla, Jana Jirásková © 2008
Elixír stárí, Vilma Kadlečková © 2008
Second life, Alena Müllerová © 2008
Yogicain neboli sebevláda, Iva Pekárková © 2008
Testovala jsem rasovou snášenlivost, Věra Nosková © 2008
Želví polévka, Lenka Procházková © 2008
Z čeho má starosti na čas, Hana Šustková © 2008
Vzpomínám na tebe s láskou, Olga Walló © 2008
Etudy, Markéta Agnes Hrubínová © 2008

1. vydání

vydalo nakladatelství IFP Publishing & Engineering s.r.o. v roce 2008.

© Všechna práva vyhrazena

ISBN: 978-80-903997-2-3

Obsah

Předmluva Olgy Sommerové	7
Budu ve všech novinách!	11
Den terapie	19
Vzbud' mě, až tu nebude	23
Vodní lyžař	31
Lampička	37
Pohřební	45
Svatojánská noc	51
Trapná, hloupá a ošklivá	55
Barvičky	63
Cizinec z planety Země	73
Kam a kudy	79
Vzpoura mitochondrií	89
E MORTA	95
Pérák	101
Tuctová nezajímavá Adéla	107
Elixír stáří	115
Second life	137
YOGICAIN neboli sebevláda	141
Testovala jsem rasovou snášenlivost	161
Želví polévka	175
Z čeho má starosti na čas	185
Vzpomínám na tebe s láskou	191
Etudy	205

Předmluva

První česká spisovatelka, kterou můžeme považovat za profesionálku, byla geniální Božena Němcová. Její vzdorná osobnost, obdařená výjimečným literárním nadáním, se postavila tradiční měšťácké společnosti, v níž bylo slušné ženě zapovězeno prodávat svůj talent za peníze. Doba, kdy ženám nebylo povoleno drát se do umění a veřejného života je, chválabohu, dávno za námi. Uplynulo půldruhé století od časů, kdy Božena potřebovala vyjádřit postavení píšících žen těmito slovy:

*Vždyť je to ženské psaní tak zostuzeno, že vůbec od pánů škra-
baninou nazváno jest, ač by se mohli ti páni posměváčkové někdy
hezky za nos vzít. Známeť takové, kteří myslí, když několik škol pro-
běhli, že všecku učenost spolkli, a zatím by je zadržlo jedním prstem
děvče, které v druhé třídě v šesté lavici sedávalo!*

V první třetině 20. století se na evropském literárním poli zjevila originální Virginie Woolfová. Ve svém kultovním eseji *Vlastní pokoj* vyzývá ženy k literární tvorbě, k prolomení mužské interpretace světa vyjádřením ženské existenciální zkušenosti. Byla přesvědčena, že existuje „ženská věta“, ženská citlivost a ženský pohled na skutečnost.

Vím určitě, že během svého mládí, kdy jsem hltala jednu knihu za druhou, byli jejími autory takřka jen muži. Vnímala jsem mužskou životní zkušenost jako svou a byla jí ovlivněna. Později mi došlo, že jsem byla zrazena a oloupena, celá polovina lidského individuálního poznání mi byla odeprána.

Virginie Woolfová uvažuje o fiktivní Shakespearově sestře, která mohla mít stejný talent jako geniální dramatik, ale její hlas nemohl být nikdy slyšet. Kolika originálním ženským talentům byla v průběhu věků odejmuta příležitost vyjádřit, a to nejenom literárně, reflexi svého lidského údělu!

Tvorba spisovatelek není autorstvím člověka, ale autorstvím ženy. Žena neprožívá svůj úděl jako člověk, ale jako člověk žena. Česká i světová literatura nalezla až ve 20.století po ojedinelých uměleckých záblescích symfonii ženských hlasů, které doplňují po dlouhých staletích politické, společenské a umělecké dominance mužů skutečný obraz dvojediného člověka.

Tehdy žena vstoupila do literatury sebevědomě s nezadržitelnou potřebou učinit obraz lidské existence, zmrzačený jednostranným úhlem mužského pohledu, komplexním.

Autorka hledá svou identitu a postupuje toto hledání svým literárním postavám, ženám, jež prožily rozčarování v rolích dcer, manželek, matek a milenek. Odhaluje konflikt mezi společenským očekáváním a autentickým prožitkem svého těla a duše.

Výpověď v ich-formě autentizuje ženský prožitek, často považovaný za dokumentární zpověď, přestože bývá nezřídka výsostně fabulující. Ženská literární výpověď má dvě podoby – dokumentární a básnivou. Věcnost a snivost, střízlivost a poezii, zoufalství a humor, nelítostnou kritičnost a nekonečné odpuštění.

Ženský prožitek milostného vztahu a erotiky, vyjádřený takřka v každém díle, je objevný - demýtizuje představu ženského prožívání, po celé věky prezentovaného muži. V dlouhých nekonečných staletích, kdy žena nesměla promluvit, se muži v ženách mýlili za tichého souhlasu všech.

V dobách mládí jsem četla mužský výklad života. V době zralosti čtu poselství žen, s nimiž souzním, raduju se a trápím, uchvá-

cena uměleckým přesahem jejich výpovědi, potěšena jejich bystrozrakem, vtípem, inspirována sebepoznáním.

Na prahu české moderní literatury stojí po boku Karla Hynka Máchy žena.

Svou literární genialitou, vzdorným bolestným životem a svobodomyslností vynikala nad dobové horizonty a nepřestala být ani v 21. století největší a dosud nepřekonanou ženou, kterou tato země zrodila. Je přítelkyní všech českých žen, které nerezignovaly na touhu po osobní a společenské svobodě, po touze tvořit navzdory překážkám, které se s údělem mateřství nesou až do našich dní. Ale právě dar ženství a mateřství je tou hodnotou, která nám nechává poznávat prostřednictvím vidoucích žen mystiku ženství jedenadvacátého století.

České spisovatelky dostaly do vínku jedinečný dar. Je jím vzor vzdorné Boženy Němcové.

Olga Sommerová

Irena Fuchsová

Narodila jsem se v Kolíně a pravděpodobně by ze mě byla herečka po dědečkovi, který hrál, psal divadelní hry a režíroval je, ale o čtyři roky později jsem dostala dětskou obrnu, která ke mně byla sice laskavá, ale herectví mi upřela. Mojí láskou se v pěti letech staly knihy a brzy potom i psaní. Od malička jsem věděla, že mi jednou vyjde kniha. Od patnácti let jsem psala povídky stylem, kterému jsem se příliš nevzdálila.

K divadlu jsem se dostala v osmnácti, jako nápověda. Byla jsem v kolínském divadle do roku 1993 a od roku 1994 napovídám v pražském Činoherním klubu. Životem mě provází dvě lásky. Psaní a divadlo.

Do pětadvaceti let jsem popsal každý list, potom jsem si dala menší pauzu. Vdala jsem se, narodil se mi syn, rozvedla jsem se a vdala se podruhé. Když se nám v roce 1983 narodila dcera, začala jsem psát systematicky. Měla jsem dvě děti a teď jsem chtěla mít ještě knihu.

Od roku 1984 jsem publikovala povídky a fejetony v různých novinách a časopisech. Nikdy jsem nepsala do šuplíku. Všechno, co jsem napsala, mi vyšlo a vychází stále, v mnoha časopisech a novinách. Vlasta, Květy, Playboy, Nei- Report, Tina, Kolínský deník, Napsáno životem, Čas na lásku, ONA DNES, Tvůj svět, Báječná neděle, Skvělá a mnoho dalších.

V roce 2001 jsem se dočkala své první knihy. Na podzim 2008 mi vyšla dvaadvacátá.

Nejvíc mě těší to, že jsou na mě v knihovnách pořadníky...

Ráda vás uvítám na svých webových stránkách www.kdyz.cz

Budu ve všech novinách!

Irena Fuchsová

Když jsem končila DAMU, měla jsem jediné přání! Dostat stále angažmá v některém pražském divadle. Mít svoje místo v dámské šatně a svůj stolek. Dát si na zrcadlo fotku Bada, mého miláčka, nádherného černého královského pudla.

A hrát. Samozřejmě, že hrát! Jsem přece herečka, ne?

Přání se mi splnila všechna, i když nemůžu říct, že bych vysněná angažmá získala jenom kvůli svým vynikajícím hereckým schopnostem. Měla jsem prostě štěstí, že Monika Černá z Divadla AAA otěhotněla. Hrála tam v pěti hrách, a protože si divadlo nemohlo dovolit dát její inscenace k ledu a čekat, až začne týden po porodu zase hrát, hledalo herečku, která by jí byla podobná a hrála místo ní.

A já se jim hodila. Nikde jinde jsem nehrála, takže jsem měla všechny večery volné, byla jsem začínající herečka, takže budu držet hubu a podepíšu jim všechno, co mi strčí pod nos, ale hlavně jsme byly s Monikou podobné typy, měly jsme dokonce i stejnou postavu...

„...takže nebudu muset přešívát ani jeden kostým,“ pochvalovala si garderobiérka, když mě změřila. „Ještě si zkuste boty,“ řekla druhá a já se modlila, aby mi byly. Jako by na těch dvou ženských se špendlíky zapíchanými na rukávech svetrů, záleželo moje přijetí do Divadla AAA. To už jsem totiž měla jisté...

Ředitel si mě den před tím pozval do ředitelny. Zmobilizovala jsem v sobě všechno, co jsem si pamatovala z knihy Johna Caunta „Jak působit přesvědčivě“, která se mi v posledních letech stala do- slova biblí a rozhodla jsem se řídit se kapitolou „Vypadat sebevě- domě“...

„Budeme vás platit za jednotlivá představení. Smlouvy vám dá sekretářka. Podepište je u ní.“

To bylo všechno, co mi řekl, pak vstal, natáhl ke mně ruku a če- kal, že se na ni vděčně pověším a vypadnu. Ale já zůstala sedět, protože v kanceláři někdo mluvil a není slušné vstávat, když někdo mluví...

„Nepodepíšu nic, pane řediteli. Chci tady mít angažmá. Chci pat- řit do Divadla AAA. Chci tady být zaměstnaná.“

Mlčel a mlčel dlouho, tak jsem se zvedla a šla ke dveřím.

„Počkejte, slečno Burešová,“ ozvalo se za mnou a já se s nehyb- nou tváří otočila. „Dobře. Budete mít u nás angažmá. Ale smlouvu vám dám jenom na rok. Pak se uvidí. Zítra ji budete mít připrave- nou u sekretářky.“

Když jsem s Badem vyběhla odpoledne na naši velkou zahradu za domem, začala jsem se s ním válet po trávě, i když byla po dešti mokrá a špinavá.

„Bade, mám angažmá v Divadle AAA! Jsem herečka Divadla AAA! Hurá!!!“

Druhý den jsem podepsala smlouvu a pak jsme začali přezkušo- vat všechny hry, kde Monika Černá hrála. Na dvě role, kde nebylo složité aranžmá, mi stačila jedna zkouška. Měla jsem kazetu z před- stavení a podle ní jsem se naučila celou roli doma v obýváku tak dobře, že všem spadla čelist...

Další tři role byly hlavní a zkoušek tedy muselo být víc. Mí ko- legové se na každé zkoušce tvářili otráveně a docela mě tím štvali. Jako bych mohla za to, že Moniku zbouchl divadelní kritik Krůta,

kterému se říkalo pražský zbouchač, protože před Monikou se mu totéž podařilo už dvakrát a pokaždé ta „šťastná“ byla herečka...

Můžete být rádi, že mě máte, protože jinak byste neměli co hrát, říkala jsem si vztekle, když jsem musela na zkouškách poslouchat jejich kecy, že jeden musel kvůli MNĚ odřeknout rozhlas, jiný nešel kvůli MNĚ na dabing, dvě kolegyně brečely, že jim nemá kvůli MNĚ kdo hlídat děti a všichni na MĚ koukali, jako bych JÁ mohla za zbouchače Krůtu!

No, přežila jsem to já, přežili to i oni.

Odehrála jsem první představení, druhé, třetí. Vklouzla jsem do kůže Divadla AAA, jako by pro mě byla šitá. Byla jsem šťastná herečka. Měla jsem angažmá v Divadle AAA, svoje místo v dámské šatně, svůj stolec, a na svém zrcadle fotku svého Bada. Ale...

Znáte to. Všechno má své ale, někdy větší, jindy menší...

Jediné, co jsem neměla, byla moje vlastní role. Ano, měla jsem pět rolí, ale to byly role půjčené od Moniky! Chtěla jsem svoji roli! Roli jenom pro mě! Chtěla jsem se do Divadla AAA zaháčkovat rolí, kterou bych sama nazkoušela! Nechtěla jsem hrát jenom to, co jsem převzala po kolegyni, která se nechala zbouchnout Krůtou!

Dva měsíce po mém nástupu do Divadla AAA se na fermanu objevilo obsazení nové hry. Nebyla jsem tam. Dost mě to mrzelo, tak jsem večer načetla ve své bibli kapitolu „Jednání s problematickými lidmi“ a ráno jsem se nechala ohlásit u ředitele.

Přijal mě hned, asi mě chtěl mít co nejdřív z krku.

Nejdřív jsem mu poděkovala za to, co pro mě udělal, pak jsem se pochválila, jak jsem dobrá v převzatých rolích, zdůraznila jsem, že to byla od něho nejlepší volba jakou kdy mohl udělat, a pak jsem řekla, že chci roli. Roli jenom pro mě, roli, kterou bych hrála i potom, až se Monika vrátí z mateřské a já jí zase všechny její role vrátím.

„Pokud ale roli nedostanu, pane řediteli, pokračovala jsem se sklopenýma očima, budu se hodně trápit, a já, když se trápím, do-

stanu žaludeční křeče, a ty jsou tak silné, že nemůžu ani vstát z postele. A když někdo nemůže vstát z postele, tak ani nemůže hrát večer divadlo, mám pravdu, pane řediteli?

Dlouho na mě koukal, ale evidentně nečetl moji bibli „Jak působit přesvědčivě“, a vypadal proto dost směšně. Nakonec kývl.

„Dobře. Za měsíc vyvěšíme na ferman obsazení další hry. Budete tam mít roli, slečno Burešová.“

Ten měsíc byl můj nejkrásnější! Nechala jsem si to sice pro sebe, ale vědomí, že za měsíc bude moje jméno viset na fermanu v obsazení další hry, mě přímo nadnášelo!

Jednou po představení, když jsme se odličovaly a převlékaly z kostýmů, zaskřehotala na celou šatnu Slepíčková, nejstarší herečka v Divadle AAA, která se tvářila, že základní kámen Národního divadla položila ona, a které se mezi kolegy říkalo Drákula.

„Děvčata, víte, kdo by v našem divadle získal cenu Skokan roku? Pokud by se v divadlech udílela? Tamhle Bureška! Během čtrnácti dnů udělala pět záskoků!“

Prohlížela si mě přimhouřenýma očima a já rychle vyhodnotila, co řekla. Urazila mě. Ta stará herka mě urazila! Ostatní se zasmály a mně, jako vždy, pomohla moje bible.

„Já ale nedělám záskoky, paní Slepíčková. Nejsem záskokář. Jsem v Divadle AAA v angažmá! Zrovna jako vy! Nejsem žádný záskokář, jasné? Převzala jsem role po Černé! A to je velký rozdíl, jak určitě víte. A nesmím zapomenout ještě na jednu podstatnou maličkost! Všechny její role jsem převzala výborně.“ Drákula mě probodl pohledem a pak se na mě sladce usmál.

„Dítě, VY nebudete učit MĚ, co je záskok a co je převzetí role. To VY MĚ učit nebudete. Udělala jste pět podprůměrných záskoků a záskok nemá s divadlem NIC společného, to vás na DAMU neučili?“

Naštvala jsem se a zapomněla jsem na všechno, co mě kdy moje bible naučila.

„Hlavně, že vy jste se naučila kouřit! A bez DAMU! A prokouřila jste se k hodně rolím, co?!“

Zvedla se, hodila na sebe pletený hadr až na zem, rozloučila se s ostatními a prošla kolem mě, jako bych byla vzduch.

Od druhého dne se pro mě situace v Divadle AAA dost podstatně změnila. Nevím, co a komu Drákula o mně řekl, ale všichni se na mě začali koukat přes prsty. Záskokárka a nic víc, to jsem četla v očích i pitomých kulisáků!

No nic. Divadlo je džungle, to říkala moje babička, která kdysi v Praze začínala jako herečka, ale brzy se vdala a naštěstí, jak celý život zdůrazňovala, se už nikdy do té džungle nevrátila...

Vydržela jsem to, protože jsem silná holka, a když se objevilo na fermanu obsazení, vyrostla jsem o deset centimetrů a zeštíhlela o tři kilogramy! Byla jsem tam! BYLA jsem obsazená! Hned jsem si běžela do kanceláře pro text, a když jsem zjistila, že mám větší roli než Drákula, zeštíhlela jsem ještě víc!

Když jsem přišla na první čtenou zkoušku do zkušebny, všichni už seděli u několika stolů, sražených k sobě. Mělo mě zarazit ticho, které jsem uslyšela, sotva jsem vešla, ale v tu chvíli jsem si naivně myslela, že jsou v šoku z toho, jak mi to sluší! Dala jsem si totiž na sobě hodně, ale opravdu hodně záležet!

Proč byli tak ticho mi došlo, když režisér začal škrtat text. Pořád škrtal text. A komu myslíte, že ho škrtal?

Správně. Radce Burešové. Slavné skokance z Divadla AAA!

Když jsem se šla večer s Badem projít, vzala jsem si text té blbě hry s sebou a zjistila jsem, že mi z celé velké role zbyly tři věty.

Venku sněží.

Začalo pršet.

Je horko.

Ale to nebylo všechno. Choreograf mě od první chvíle zesměšňoval. Že prý si měl říct o větší honorář, protože s takovým dřevem ještě nepracoval! Vymyslel si na mě salto. Salto! Musela jsem ho dělat při každé zkoušce! Na začátku zkoušky, na konci, před přestávkou, po přestávce. Kdykoli někdo řekl, je tady nuda, ať Bureška udělá salto, šla jsem na plac...

Neuměla jsem ho. Proboha, ukažte mi někoho, kdo z fleku vyprskne salto! Každý den jsem chodila do posilovny, kde mě ho půl hodiny učil plešatý svalovec. Za dvě stovky! Než jsem se ho naučila, stálo mě to pět tisíc! Vzal je čert, zbavila jsem se choreografa. Mohla jsem metat salta přes celé jeviště třeba celou zkoušku, tak dobrá jsem byla!

Po hnusném choreografovi si mě vzal do parády ještě hnusnější režisér. Chtěl, abych byla na každé zkoušce. Ne proto, že by se mnou piloval moje tři věty, kdepak. Postávala jsem na jevišti místo kolegů, kteří chyběli, protože točili, dabovali nebo zkoušeli v jiných divadlech. Chodila jsem za ně celou zkoušku jejich aranžmá, aby na jevišti aspoň někdo byl, když oni mají kšefty! Čučela jsem na všech zkouškách a připadala si jako páté kolo u vozu. Nikdo se mnou nemluvil, všichni mě přehlíželi. Ale vydržela jsem to, protože jsem silná holka a divadlo miluju!

Týden před premiérou jsem si dala o přestávce u baru oběd. Vždycky se na všechny počkalo, až dojí, ale sotva dal přede mě barman plný talíř, režisér típnul cigaretu a zavelel, jdeme zkoušet! Tak jsem tam jídlo nechala a šla si stoupnout na jeviště místo Drákuly, který ten den točil seriál...

Večer jsem si vzala svoji bibli a dlouho jsem si v ní četla. Druhý den jsem přišla do divadla a sršela jsem optimismem! Zářila jsem! Usmívala jsem se na všechny strany! A když přišel do klubu ředitel s dramaturgem, začala jsem vykřikovat, že tahle premiéra bude bomba! Že moje role je nádherná! Všichni o ní budou mluvit a psát!

Budou mluvit a psát o MNĚ! Moje salto je totiž TAK dokonalé, že druhý den po premiéře budu ve všech novinách!

Všichni si ťukali na čelo. Bureška se zbláznila! Co to kecá? Má čurdu! Řekne tři blbé věty! Režisér jí všechno vyškrtal, protože Drákula na ni má pífku! Kritici si jí ani nevšimnou! Myslí si, když udělá upoceně salto, že o ní někdo napíše?

Ano, byla jsem za blázna, ale kdo myslíte, že měl pravdu?

Já!

Ráno po premiéře jsem běžela do trafiky a koupila jsem všechny noviny! Všechny! A? Přesně, jak jsem řekla! Byla jsem všude! Všeude byly moje fotografie jak dělám salto, všude bylo palcovými titulky moje jméno!

A největší fotografie s největším titulkem byla v nejprodávanějším bulvárním deníku!

„RADKA BUREŠOVÁ UDEĽALA SALTO BEZ KALHOTEK!“

Povídka vyšla v týdeníku BÁJEČNÁ NEDĚLE.

Autorka ji zařadí do své třiadvacáté knihy KDYŽ DIVADLO SUNDÁ MASKU, která vyjde na podzim 2009.

Zdenka Hamerová

Zdenka Hamerová se narodila v Mělníku, ale dětství prožila v Lysé nad Labem. Vystudovala Střední zemědělskou školu v Brandýse nad Labem. Nyní žije v Sadské na Nymbursku, kde pracuje jako ředitelka Kulturního a informačního centra města Sadská.

Je 14 let vdaná a stará se o tři děti Marii (11) a dvojčata Amálii a Norberta (7). Psaní a kreslení jí bavilo od dětství, ovšem vážně se psaní začala věnovat na mateřské dovolené. Od roku 2005 jí vyšly čtyři detektivní knížky: Zasloužíš si smrt (2005), Nářek ze tmy (2005), Příliš tenkej led (2006) a Hlídej si svou holčičku (2007). Věnuje se převážně psaní detektivních, spíše psychologických příběhů, kde vyšetřujícím není kriminalista, jako je to v klasických detektivkách, ale většinou sama oběť, které jde o život. Její povídky se pravidelně objevují v časopisu Glanc, některé také vyšly v časopisech Policista, Ona Dnes a Marianne. Povídka Žárlivec získala cenu Havrana za nejlepší detektivní povídku roku 2007, kterou každoročně vyhlašuje a uděluje Asociace spisovatelů detektivní a dobrodružné literatury.

Fejeton „DEN TERAPIE“ patří mezi její první veřejně publikované „minidílko“ a vyšel v časopise Marianne v dubnu 2004.

Den terapie

Zdenka Hamerová

Tak jako Sisyfos tlačí do kopce svůj obří kámen, aby se onen posléze skutálel dolů, i vy máte pocit, že valíte naprosto zbytečně balvan domácnosti? Cítíte se vyčerpaná tím koloběhem, že sotva jednu várku prádla vyžehlíte, už na sušáku číhá další? Že dvě hodiny vaříte teplé jídlo, které je během několika málo minut snědono a vám zbude hora špinavého nádobí? Pak si alespoň 24 hodin v měsíci dopřejte malou očistnou terapii.

Začněte cestou z práce. Je nevyhnutelné zastavit se namísto v supermarketu v místní vinárně, baru, restauraci nebo hospodě a dát si alespoň dvě piva. Nechcete-li přijít domů do největšího nepořádku, který tam po zběsilém vypravování dětí do školy a vás do práce zůstal, čím více si jich dáte, tím lépe. Opravdu nespěchejte, ještě by po vás, nedej Bože, mohli něco chtít. Pokud v hospodě nikoho neznáte, prohod'te pár slov třeba s výčepním.

Jakmile doma odhodíte kabelku do kouta a mezi dveřmi skopnete své lodičky, zvolte pohřebním hlasem: „To jsem ale utahaná“ a ihned dodejte: „Co bude k večeři?“ Pak vezměte příjemné čtení a minimálně na půl hodiny zasedněte WC. Poté jděte do kuchyně, polibte partnera a sjed'te zkušeným okem lednici. Sáhňte pro orosenou dvanáctku, do druhé ruky uchopte ovladač a zapněte televizor. Pohodlně se usad'te do křesla, přičemž nohy umístěte na stůl. Váš manžel by měl přijít a opatrně se zeptat: „Nechceš si sundat

ten kostým? Zítra budeš zmuchlaná a lidé si pomyslí, že ti ani nevyžehlím.“

Poslušně se svlékněte a veškerý oděv navršte na opěradlo křesla či židle do nejvíce frekventovaného místa. „Všiml jsem si, že máš oko na punčoše,“ upozorní vás partner, „koupil jsem ti nové. Připrav si je, jsou v prádelníku.“

Dejte najevo jak jsou vám punčocháče ukradené a jak vás hluboce obtěžuje něco si na další den chystat. Pak jděte do ložnice, postavte se doprostřed místnosti a zavolejte: „Nemůžu je najít!“ Vaše drahá polovička možná zakleje a znovu houkne: „Jsou v prádelníku!“

Ať vás ani nenapadne hnout se z místa, pouze se rozhlédněte a důrazněji křikněte: „Vždyť říkám, že tu nejsou, bůhví kam jsi je dal!“ Vraťte se zpět k televizoru, aby pivo nezteplalo, však on vám punčochy jistě přinese sám. Nezapomeňte se překvapeně zeptat „jé, kde byly?“ A když odpoví „ležely na prádelníku, já nevím kam ses dívala,“ odpovězte „jak jsem je mohla najít, vždyť si říkal v prádelníku.“ Pak už se, s výjimkou večere, za nic na světě nezvedejte. Svě potomky se všemi starostmi, úkoly i učením posilejte za tatínkem. Žákovskou knížku vůbec neotevírejte a na veškeré dotazy odpovídejte „zeptej se tatínka“.

Po dobré večeři odsuňte talíř, v žádném případě se neobtěžujte odnášením do dřezu, a rychle se přesuňte do křesla, aby nevychladlo.

Až manžel uspí ratolesti, sledujte spolu nerušeně televizní program a decentně odrážejte jeho něžné doteky těmito slovy: „Teď ne prosím tě, mám to rozkoukaný,“ nebo „já jsem fakt hrozně utahaná.“ Občas si můžete zdřímnout, avšak nezapomeňte přibližně kolem desáté zkontrolovat lednici i spíž, nasoukat do sebe plátek tlačenky, rybičky v oleji, nebo zbytek sekané. Před spaním se omyjte jen tak lehce a přitulte se k partnerovi i přes jeho protesty, že je pozdě, je utahaný a vy smrdíte pivem a cibulí.

Až se ráno obléknete do kostýmku, nových punčoch a lodiček, snězte bez zájmu o dění kolem sebe připravenou snídani a svezte se do zaměstnání vozem. Jeďte sebejistě až arogantně. Bohatě gestikulujte, trubte u semaforů na auta před vámi a volejte z okýnka příjemně jadrná slova. Celou cestu hovořte s projíždějícími řidiči, i když vás nemohou slyšet. Uvidíte, že s větami „ty jsi měl radši zůstat doma, vole,“ „proč řídíš, blbe, když to neumíš?“ „no jo, kup si hondu a jed' čtyřicet!“ „opovaž se mi tam vjet, ty Emane!“ vám cesta hezky uběhne a nádherně si ulevíte. Tato příjemná záležitost vás čeká ještě při cestě z práce a tím, bohužel, váš den terapie končí. Nezapomeňte zajít do supermarketu na nákup, vyzvednout děti z družiny, odvléci je do zájmových kroužků, napsat s nimi úkoly, naučit je vyjmenovaná slova, poklidit byt a uvařit jídlo, protože za chvíli přijde manžel a zavolá ode dveří: „Ahoj miláčku, to byl dneska den, co bude k večeři?“

Vyšlo v magazínu Marianne 2004.

Narozená v Pardubicích, má jako autorka jediný cíl – nezatížit čtenáře víc, než je nezbytně nutné. Vzhledem k tomu, že nezbytně nutné je od určitého věku už jen pravidelně jíst, pít dobré červené, spát, vyměšovat a číst, nabízí autorka své psané slovo jako vhodný doplněk stravy. Ve svých povídkách a fejetonech se přehoupla přes etapy „filozofického šťourání v nesmrtnosti chrousta“, „komplikované zavářčky mozku“ a „ignorantského nihilizmu“ až k dnešnímu „trampolinovému“ nadhledu z lehké ženské perspektivy, laskavé ironii, odstřelující sebeironii a láskyplnému „hájení muže v oboře zarostlé kritikou současných superžen“. Pokud i autorka kriticky šlehá do jedince zmýleného v činech, slovech i myšlenkách, pak se ale vždy snaží tuto lidskou pomýlenost v základním spektru sociálních vztahů (matka-dítě, muž-žena, myslivec-koroptev) obhájit. Tak to zařídil věk přinášející zkušenosti a odnášející iluze, autorka je v tom nevinně. Za zkušenosti bohaté na strasti, slasti, klauniády i tragédie můžou lidé proudící s autorkou v jedné životní vlně, a vztahy s nimi prožívané. Inspiračním zdrojem jsou jí tak její renesanční přátelé, nonkonformní rodina, vtipný anděl-manžel, tvůrčí kolegové, silné osobnosti... Je patrné, že autorka leccos svádí na kdecos. Tak i své pozorovací tendence - uplatňující nejen v krátkých textech - svádí na „dialog ulice“, který prostě nelze přeslechnout („ulice je nejplodnější z rodu ženského“), dialog, který se tak báječně opřádá soukromou fantazií. Vnucující se témata a formy svých divadelních her zase svádí na tichou znalost divadelního a hereckého světa - deset let propocených na profesionálních prknech z hlavy jen tak nevyženete. Zvýrazní-li její myšlenková fixka někde existencionální otázky, humor spíše hořký nebo „taky možnou realitu“ dovedenou ad absurdum, pak je to právě v jejích divadelních hrách. Spoléhá, že přerušované zvýraznění doobtěhne herecký výrazový prostředek, režijní názor a dramaturgovo drsné oko. Těší se, jak to všechno bude jinak, až její komedii „S láskou smrt“ zrealizují v divadelní sezóně 2008/2009 v Divadle v Celetné, v režii Hynka Čermáka.

Vzbud' mě, až tu nebude

Anna Fialková

J eště dva kilometry a budem na úplně druhým konci ostrova!“
identifikovala jsem Danova slova přes jeho shrbená ramena i přes fičící proud jižanského větru.

Můj Bivoj s explicitními znaky opičích genů a s duší dítěte přidal v pravé rukojeti řídítka plyn a já měla co dělat, abych se od jeho zpocených zad v té děsivé rychlosti 40 km/h vůbec odsála a mohla – vlastně úplně zbytečně – kývnout hlavou na znamení společně sdílené radosti.

Znovu jsem opřela pravý spánek o záda mého zbrusu nového průvodce zbrusu novým životem a sledovala, jak mé „to je dobře“ odnáší přímořský vzduch směrem k „úplně prvnímu konci ostrova“. Do míst, kde stojí náš malý, civilizací zapomenutý hotýlek. Hotýlek se zapomenutou palmou u vchodu, zlatozubým Řekem, co už od jedenácti dopoledne cinkal klíči a s halasným „maňána“ to dělal až do osmi do večera. Hotýlek s pokojíkem, kterému jsem díky terase s výhledem na stoupající horské kozy vlevo a na moře vpravo říkala 'kouzelný', hotýlek, kde jsem u snídaně pateticky voněla k ushlému květu kaktusu v prasklé vázičce na stolku, hotýlek, kde teď Radim okupuje tu naši terasu i s rozkládacím lehátkem a nalejvá se Retzinou na svůj bol a náš účet...

Nasála jsem buket směsi slané vody a benzínu. Rachot motoru vystřídal zrychlený tlukot Danova srdce v mém uchu. Alespoň na chvíli jsem si chtěla myslet, že takhle přísátá ke zvuku lásky můžu

být věčně. Alespoň na chvíli jsem se tím koncertem chtěla nechat jímat...

Dan zabořil nohy do rozpáleného asfaltu a stabilizoval skútr i se mnou.

Nadzvedl sluneční brýle: „Co tomu říkáš?“

Chvilí i věčnost jsou relativní pojmy. Vystřčila jsem nos a opřela si hrdou bradu do jeho klíční jamky. Tu bradu, o níž v mých krizových minutách mluvím jako o bradičce, co se mi už zase klepe, a do té jamky, o níž tvrdívám já, že z celého jeho těla je tenhle kousek nejvíce podoben člověku, protože na něm není ani jeden chlup.

„A počkej, až ti na té bradičce začnou rašit jedubabí chlupy a bude se ti klepat i s nima!“ smál se asi po roce našeho vztahu, když jsem střídavě štkala a rozčilovala se nad expanzí McDonaldů v Čechách.

Stojíme na samém cípu ostrova, pohledy zabořené kamsi na obzor i za něj. Ze satelitu musíme vypadat jako dvě hlavičky jednoho špendlíku zapíchnutého do mapy.

„Neříkal jsem ti, že tě vezmu na ostrov, který se dá z jednoho konce na druhý přejet za pár minut?“

Že má Ithaka 17 km na délku jsem svému hrdinovi věřila i ve chvíli, kdy jsem se po 14 hodinách na trajektu modlila, ať těch sedmnáct kiláků má raději to moře pod námi. Že na tomhle řeckém skvostu nepotkám jediného Čecha jsem mu věřila taky, přestože mě už první den přesvědčoval, že ten trhovce se sýry se naučil česky vážně jen kvůli nám. Ale že na naši svatební cestu, na naši **první** svatební cestu vezme svého kamaráda – „Když on je tak smutný, láska!“ – tomu jsem nechtěla věřit ještě před hodinou, když Radima přivezla místní sanitka i se stanem, v němž bivakoval na pláži, k nám, protože mu právě sešili koleno rozmlácené ze skútru. Ze skútru, z něhož chtěl vytáhnout „130 jen to fikne!“

„Počkej, a to jako bude bydlet s námi na hotelu?“ nabírala jsem novomanželskou hysterii a mrskla šnorchlem do úhledně sbaleného kufru.

„Lásko? Bradička...“ zacítil Dan.

„Doufám, že má aspoň tolik taktu, že si zaplatil jinej!“

„Tam je jenom jeden hotel,“ řekl klidně Dan a okázale položil vedle šnorchlu pakl nových karet.

„Nechceš mi náhodou říct, že s námi bude dokonce na pokoji?!“ semkla jsem bradu.

„Bude přespávat na pláži ve stanu, má to tam domluvený s majitelem už z loňska. Radim je světoběžník, zná to tam. To se může hodit.“

Jestli mě tohle mělo uklidnit od nafouknutých hororových představ, jak je každý večer kamarád mého novomanžela nasáčkovaný u nás na terase, každé ráno u našeho snídaňového stolu, každé dopoledne na našich lehátkách, každé poledne u našeho roštu s našimi rybami a každé odpoledne v našem stínu pod naším olivovníkem, tak to nepomohlo.

Dan mě chytl za snubní prstýnek a přitáhl si mě na klín: „Vždyť se s ním za celý týden nemusíme vůbec potkat...“

„Jo. Na sedmnácti kilometrech...“ stihla jsem mezi suchozemskými polibky ještě dodat.

Můj hrdina opřel sluncem a vlhkem omšelý skútr o citrónovník a se mnou v závěsu kličkoval mezi Odyseovými balvany do údolí moře.

„Slíbil jsem ti malý ostrov, slíbil jsem ti malý hotýlek a slíbil jsem ti...“

„...malou pláž,“ vydechla jsem a filmově odhodila vrchní díl plavek za hlavu.

Pět čtverečných metrů plachých oblázků, co do plachých zad dvou milenců vytlačovaly pečetní znaky lásky, dokázalo na tři hodiny suplovat celý svět i celý život...

„Škoda, že tu s námi není Radim,“ oklepal do mého broskvového chmýří zad slanou vodu Dan.

„Vzbud' mě, až tu nebude!“ A kapičky moře se skutálely na ručník, když jsem se otočila na bok, k mému prokletému princovi zády.

Namočit ručník v moři před odchodem z pláže byla prozřetelnost hodná člověka, neuhlídat kšiltovku před přímořským vanem byla zřejmě prozřetelnost Diova.

Na pátém kilometru bezestínové cesty zpět jsem nevěděla, co si tím ručníkem zahalit dřív. Rudá ramena, která se snažila schovávat za tenké šňůrky šik tílka, rozpálenou hlavu, teď už taky do ruda, nebo nártů v roztavených plážovkách... Neměla jsem ani sílu na mého zbrusu nového manžela, který několik metrů přede mnou tlačil nepojízdný skútr, volat sprostá slova odposlechnutá z Radimova slovníku. Držel se řídítek jako býk a já mlžně viděla jen jeho ohnutá záda, na něž jsem tolik, tolik chtěla dosáhnout, opřít si o něj pravý spánek a za slyšet srdeční koncert věčnosti...

„Já se z těch Řeků zblázním! Sakra! Proč zrovna naše motorka musí bejt rozbitá?!“ ozval se první tón.

Dan se – po kolikáté už? – pokoušel u krajnice vdechnout život všem pedálům a páčkám. Doplazila jsem se k němu a v agónii nasedla na místo pro spolujezdce. „Vodu...“

„No počkej, slez, nejede to. Táhle za zatáčkou je kopec dolů, zkusím to tam nahodit.“

Za sedmou zatáčkou jsem se ho tiše zeptala, kde že je ten kopec dolů, a kde že to jsme a cože je za rok a jestli těch sedmnáct kilometrů není nějakých dlouhých. Když jsem zemdlele zdvihnutým ukazováčkem namířila na oranžový kotouč nad mořskou linkou s poznámkou: „Přichází noc. Zhyneme tu,“ projelo kolem nás auto. Auto! Vydala

jsem skřek, který jako „help“ už nezněl ani v mé krátkodobé anglické paměti.

Zatímco můj padlý hrdina rozumbradoval s bodrým Ithačanem nad zdechlým ořem a snažil se z hrdelních samohlásek domorodce vyrozumět, že to máme přehřátý, já jsem přemýšlela, jak nás i tu naši kraksnu nacpat do té jeho.

Hypotetický potomek Odysea plácnul za radostného zvuku skútrového motoru Dana po zádech, skočil do své jistoty na čtyřech kolech a vykotlanými chechtajícími ústy zvolal: „Achój!“

Stihla jsem nadzvednout jen levou nohu na úroveň stupátka. Motor chcipl. Dan si utřel zpocený obličej ještě zpocenější rukou a zadíval se stejným směrem, kterým tupě zíral můj schlíplý ručník místo hlavy. „Zrovna jsem přemýšlela, k čemu potřebují auto na sedmnáct kilometrů života...“

„Nazdar děcka! Kde se flákáte? Popadnu berle a hurá na věcu! Do ruchu velkoměsta! Ostrovní život tady právě začíná!“ pouštěl na nás z terasy slova Radim, ohnutý přes zábradlí. Chtěla jsem po něm hodit právě utržený citrón, ještě nezralý, takže tvrdý, ale mozek ruku nezvedl.

Dan celý večer statečně chladil mou tělesnou schránku pod sprchou, počítal puchýře popálenin desátého stupně a já mu tiše záviděla prozíravost, že si ráno vzal „normální“ tričko a kraťasy pod kolena.

Měla jsem úpal jako Ithaka. Tak obrovská mi za posledních pět hodin přišla.

Když Radim ze svého lehátka na terase sledoval, jak mě už asi po sedmé za noc balí manžel do mokrého prostěradla, jak ke mně střídavě běhá s kýblem a lahvemi vody, rozrazil berlemi okenice balkónových dveří a zavelel: „Tak dost. Dole mám skútr, vodnes mě na něj, budeš řídit, jedem za mamulou!“

„Za kým? Čím? Ono ti to ještě jezdí?“ divil se Dan.

„Ale prdy. Stavros, majitel tý půjčovny, mi sem ráno dovezl nového ďábla, prej abych nezanevřel. A mamula je máma Artemis, má kámošky. Je to vdova po námořníkovi, těm se v Řecku klaněj i bohové. Má doživotně zdarma zdravotní pojištění, léky... a velký řecký srdce.“

Loupla jsem po Radimovi pohledem zraněného štěněte.

Řeční bohové skutečně stáli tenkrát při mně. I s mamulou. Když se mě pak doma ptal můj obvodník, kde že jsem ty puchýře měla, tak na odpověď, že všude, ale jen jeden den a jednu noc, mi řekl: „Takhle rychle vyléčené následky úpalu a dehydratace jsem ještě neviděl. Žádné jizvy... Ukažte mi ty boží mastičky...“

Pokaždé, když s letní nadějí balím kufr, pokaždé, když spřádám fantazijní obrazy prázdnin s mým stárnoucím hrdinou, pokaždé, když jezdíme propletenými prsty po mapě a zabodáváme se do pláží, do cípů malých míst s malými městy, malými hotýlky a velkými představami, nezapomenu se zeptat: „A neznal by tam někoho třeba Radim?“

A pokaždé Dan dotáhne řemen přes kufr othelovským grifem, podá mi pas, svalí se na postel a jeho záda odpoví: „Vzbud' mě, až tu nebude.“

A já si na ně položím pravý spánek a posílám si tichou poštu se srdcem kovboje, který se před patnácti lety zařekl, že na skútr z půjčovny ho už nikdo nedostane.

Letos mi slíbil koupel na širém moři z půjčeného člunu snů...

Bianca Bellová

Bianca Bellová se narodila v Praze, avšak kořeny má na Balkáně.

V roce 1977 si přeje poníka a pouští se na pole fikce. O patnáct let později potkává osudového cizince. Má babičku, kterou bulharský car korunoval královnou krásy, a jezdí v Indii na policejním motocyklu. V důsledku výše uvedeného píše svou barvotiskovou prvotinu - román Green Curry.

V roce 2007 publikuje z nedostatku soudnosti fiktivní deníkový dvoj-blog Adieu-my-karenina.blogspot.com a Beckys-secrets.blogspot.com, do jehož virtuálního světa vstoupí řada přispěvatelů a kritiků, kteří autorce její mystifikaci dodnes neodpustili.

V roce 2008 dokončuje svůj druhý román Sentimental Journey.

Je absolventkou fakulty mezinárodních vztahů a pracuje pro tučné nadnárodní korporace. Žije usedlým životem v Praze a přeje si poníka.

Vodní lyžař

Bianca Bellová

20.června 1992

Berta se probudila horkem a chrčením klimatizace. Otočila se na bok a zkoušela ještě usnout. Anton spal sice v druhé ložnici, ale jeho chrápání rezonovalo celým bungalovem. Vstala, aby se napila studené vody. V kuchyňce zakopla o jeho boty. Lino bylo pocintané a byly na něm černé šlápoty. Povzdechla a došla pro mop. Při vytírání si začala zpívat.

„Kdopak se nám to tu rozezpíval?“ zeptal se s rozespálým úsměvem: „Nějaká víla snad?“

Anton stál ve dveřích své ložnice, s jednou rukou na klíce a druhou napůl na svém břiše a napůl za trenkami.

„Dobré jitro, miláčku,“ řekl a políbil ji na čelo: „Už zase vytíráš? I na dovolené?“

„Udělám kafe,“ odpověděla.

„Copak dnes máme za den?“ zeptal se šibalsky.

„Hrozný horko. Na vlnách se dělají čepice, bude správně foukat. Jenomže všichni surfaři ještě chrápou.“

„A ještě?“ zeptal se a hlas se mu téměř chvěl.

Pokřčila rameny; věděla to však dobře.

„Už mi můžeš dát můj narozeninový dárek!“

Opřela mop o stěnu a plácla se dlaní do čela: „Opravdu? To ten rok ale utekl!“

Přejela si jazykem horní i dolní zuby a usmála se na něj: „Tak jdeme na to!“